

سنجش میزان فلزات سنگین نیکل، سرب و کادمیوم در بافت عضله میگوی سرتیز

(*Metapenaeus affinis*) ارونرد رود

احمد سواری^۱، مریم احمدمرادی^۲؛ مریم عرب^۳

1- گروه زیست دریا، دانشکده علوم دریایی، دانشگاه علوم و فنون دریایی خرمشهر

2- گروه زیست شناسی، موسسه غیرانتفاعی - غیردولتی ارونردان خرمشهر،

3- دانشجوی کارشناسی ارشد رشته علوم جانوری، موسسه غیرانتفاعی - غیردولتی ارونردان خرمشهر

M.ahmadmoradi2015@gmail.com

چکیده:

به منظور سنجش فلزات سنگین نیکل، سرب و کادمیوم در بافت عضله میگوی سرتیز (*Metapenaeus affinis*) بومی استان خوزستان، 40 عدد نمونه (در دو اندازه کوچک و بزرگ) در بهمن ماه 1396 از نواحی مختلف ارونردود صید شد. پس از زیست‌سنجی و آماده‌سازی بافت عضله، استخراج فلزات با روش هضم اسیدی انجام و جهت سنجش فلزات مذکور از دستگاه جذب اتمی استفاده گردید. نتایج مطالعه حاضر نشان داد که میانگین مقدار نیکل، سرب و کادمیوم در میگوی ریز به ترتیب 0/08، 0/49 و 0/03 میکروگرم بر گرم وزن خشک و در میگوی درشت به ترتیب 0/14، 0/74 و 0/04 میکروگرم بر گرم وزن خشک بوده است که تفاوت معنی‌داری بین آن‌ها مشاهده شد ($p < 0/05$). فلز سرب و کادمیوم در هر دو میگوی ریز و درشت به ترتیب بیشترین و کمترین غلظت را در بین نمونه‌های تحت بررسی داشتند. مقایسه نتایج با حد مجاز تعیین شده سازمان بهداشت جهانی، انجمن بهداشت ملی و تحقیقات پزشکی استرالیا، سازمان خواروبار جهانی و سازمان غذا و داروی آمریکا نشان داد که تمامی فلزات تحت بررسی کمتر از حد مجاز بوده است و بنابراین مصرف میگوی سرتیز برای سلامت انسان خطرناک نمی‌باشد، لیکن به دلیل توسعه منابع گوناگون در منطقه، پایش زیستی منطقه ارونردود توصیه می‌گردد.

کلیدواژگان: جذب اتمی، میگوی سرتیز، خوزستان، فلزات سنگین